

R.M. Oving

Voetwassing

‘als zij gastvrijheid bewezen, als zij de voeten van heiligen gewassen ... heeft.’

1 Timotheüs 5:9-10

Vraag

Wat betekent 1 Timotheüs 5:9 en 10 speciaal de uitdrukking: ‘de voeten van heiligen gewassen’?

Antwoord

Paulus spreekt in 1 Timotheüs 5:3-16 speciaal over weduwen. Een weduwe die kinderen of kleinkinderen had, die voor haar konden zorgen, moest niet door de gemeente worden onderhouden. Dit zou in strijd zijn met het Goddelijk beginsel, dat de familieleden eerst voor hun eigen huis godzaligheid moesten beoefenen, *‘dit is aangenaam voor God’* (vs. 4). Een weduwe die helemaal alleen stond, moest haar verwachting van God hebben (vs. 5), zo'n weduwe was waarlijk weduwe (vs. 16) en de gemeente was voor haar onderhoud verantwoordelijk. Zij moest in elk geval 60 jaar oud zijn, één keer gehuwd geweest en een goed getuigenis hebben. Dan werd zij ingeschreven, d.w.z. op een lijst geplaatst van hen, die in aanmerking kwamen voor ondersteuning voor de gemeente.

In vers 10 hebben we enkele goede werken, waardoor zij een goed getuigenis moet hebben verkregen. Herbergzaam, gastvrij en hulpvaardig, moet zij geweest zijn. Wat speciaal de uitdrukking *‘de voeten van heiligen gewassen’* betreft, het volgende: In het Oosten waar het veel warmer is dan hier, droeg men geen kousen

of schoenen, maar alleen sandalen. Het was er doorgaans stoffig, de voeten werden gauw vuil. Bij de aanzienlijken was er een slaaf, die direct de riemen van de sandalen los maakte (Mark. 1:7; Luk. 3:16; Joh. 1:27; Hand. 13:25) en de voeten waste (Zie ook Gen. 19:2; 24:32; 43:24; Richt. 19:21).

In Lukas 7:44 maakt de Heer Jezus Simon de Farizeeër er op attent dat hij dit ten aanzien van Hem heeft nagelaten. Simon was tekort geschoten in één van de eerste plichten van gastvrijheid en beleefdheid.

Bij de Paasmaaltijd in Johannes 13:1-12, waar de discipelen twistten, wie de meeste onder hen was, doet de Heer Jezus zelf dit nederige werk, de gestalte van een slaaf aannemend (Fil. 2:7).

Wij moeten dus hierin dus zien een Oosterse gewoonte, en daar een uiting van gastvrijheid en beleefdheid, een verkwikking voor de gasten. In deze streken zullen wij onze gasten onze gastvrijheid op andere wijze tonen. Maar de lering en toepassing is, dat wij (want geldt dit niet voor elke gelovige? Hebr. 13:2; Rom. 1erom erom bekend moeten staan, dat gasten en in het bijzonder de gelovigen (heiligen) vriendelijk en met zorg 'gastvrij' worden ontvangen.

Bron: Uit het Woord der Waarheid jrg. 1 blz. 155

